

til Løn og Bespisning for det udvidede Personale vil i de kommende Finansaar medføre ca. 20,000 Kr.s Merudgift.

Af de ca. 40,000, som blive tilovers, agter Ministeren at foreslaa at anvende et Beløb af 30,000 Kr. til forberedende Arbejder med Hensyn til Opførelsen af et nyt Sindssygehospital. Thi desværre ere Forholdene saaledes her i Landet, hvad der vil fremgaa af den Betænkning, Medicinalkommissionen har afgivet allerede for et Aar siden, at der rundt omkring i Landet findes med et rundt Tal 1,000 sindssyge Mennesker, som ikke have kunnet finde Plads paa de nuværende Anstalter, og man kan vel sige, at før vi naa dertil, at alle sindssyge kunne komme under denne Behandling, kan det neppe siges paa det Omraade at staa godt til her i Landet.

Hvorvidt de af Ministeren foreslaaede Lønninger ere passende, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg mener, det er en Sag, som meget bedre kan drøftes i et Udvalg end her ved en første Behandling. Men jeg vilde gerne til Slut saa varmt, som jeg formaar, anbefale det høje Ting dette Lovforslag, ikke alene til Fremme, men ogsaa til nogenlunde hurtig Fremme. Det gælder de Mennesker, der i mine Øjne ere de ulykkeligst stillede i vort Samfund. Jeg vilde derfor gerne, at Rigsdagen, i første Instans dette høje Ting, vilde fremme Arbejdet saa hurtigt, at der, som Lovforslaget antyder, kunde blive taget fat paa dette Undervisningskursus for vordende Plejere allerede til 1. Maj 1911. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Sigvald Olsen: Ved Forelæggelsen af det Lovforslag, vi nu behandle, udtalte den højtærede Justitsminister, at der i den senere Tid paa vore Sindssygeanstalter var foregaaet forskellige Ting, der vare af en saadan Beskaffenhed, at det var nødvendigt, at man fik et bedre Plejeopsyn end det nuværende. Min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Aarhus' nordre Kreds (Sabroe), er ved Sygdom forhindret i at være til Stede her i Dag. Jeg synes, jeg skylder ham — det gøre vi i og for sig alle, hvorledes vi end kunne se paa dette eller hint — Tak for det Arbejde, han har udrettet med Hensyn til at undersøge og offentliggøre de Misgreb, som ere begaaede paa forskellige af vore Sindssygeanstalter. Jeg beklager, at han ved Sygdom er forhindret i at være til Stede her i Dag. Det har vist sig, at adskillige af de Beretninger, han har meddelt Offentligheden om forskellige Misgreb, have

været overensstemmende med Sandheden, og den højtærede Justitsminister kom ved Forelæggelsen af Lovforslaget ind paa forskellige af de Tilfælde, saavel dem, for hvilke der var blevet anvendt Straf, som ogsaa andre. Og naar man tager i Betragtning, at en Opsynsmand kan være saa raa, at han sætter Knæet paa Brystet af en Patient, som ligger nøgen i Badekarret, for at tvinge ham ned, forstaar man, at alt det onde kommer op i saadan en Patient, og at han sætter sig til Modværge. Og er han stærkere end Opsynet, sker der et af de Tilfælde, som ikke burde ske foranlediget af et Opsyns Optræden. Selv om det kan ske foranlediget ved en Patients Sygdomstilstand, burde det ikke kunne ske ved Overgreb fra Opsynet. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelse med Hensyn til den Tak, han har bragt Justitsministeren for, at han har fremsat dette Forslag.

Jeg er ligeledes glad over, at vi gaa bort fra Navnet Sindssygeanstalter og gaa over til at kalde dem Helbredelsesanstalter eller Sindssygehospitaler. Det er rigtigt, at efterhaanden som Kulturen stiger, er det gaaet mere og mere op for Menneskeheden i Almindelighed og ikke alene for Lægerne, at det er syge Mennesker, man her har at bestille med, og ikke, som man i sin Tid troede, nogle, der vare befængte med en Trold, eller nogle, der sad en Heks inden i, og som derfor skulde have Tamp, for at man kunde drive Heksen eller Trolden ud af dem. Det er derfor nødvendigt, at vi komme til en Forandring af det Opsyns-personale, der nu er, og Forslaget tager ogsaa Sigte herpaa. Jeg beklager, at det har været nødvendigt for den højtærede Minister at forhøje Plejepengene, for det forekommer mig, at er der noget, som det er nødvendigt, at Staten er Medhjælper til at gøre saa billigt som muligt for den almindelige Befolkning, er det Sygeplejen i al Almindelighed og specielt Plejen af Befolkningens sindssyge. Der er desværre mange Hjem ude i Landet, som lide under Pladsmangelen paa vore Sindssygeanstalter, og det er oplyst for os i Medicinalkommissionen, at man anslaaer Antallet af sindssyge i Hjemmene til omtrent 1,000. Naar vi nu betænke, at disse 1,000 i alt væsentligt eller saa godt som alle tilhøre Smaakaars-hjem ude omkring i Landet, og naar man ved, hvor vanskeligt det mange Gange er for en Moder eller Fader eller Søster eller Broder, der er hjemme, at passe paa en saadan sindssyg Stakkel, hvor let der fra en saadan Patients Side kan begaaes dette